

РЕШЕНИЕ

№ 10859

гр. София, 07.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110100871 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 3511 от 10.01.2022 г., с която от името на вик, ЕИК ***** против И. И. К., ЕГН *****, са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 203 КТ вр. чл. 45 ЗЗД, чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждането на ответника да заплати в полза на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 7670,79 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди във връзка с изпълнението на трудовите задължения на ответника И. И. К., изразяващи се в претърпени загуби от ищцовото дружество от заплатени суми по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г., издаден от ТП на НОИ – София-град, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 10.01.2022 г. до окончателното погасяване на сумата; 2/ сумата от 68,19 лева, представляваща мораторна лихва за периода 10.12.2021 г. – 10.01.2022 г., претендирана върху главницата за сумата от 7670,79 лева; 3/ сумата от 1000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени от дружеството – ищец неимуществени вреди от действия и/или бездействия на ответницата И. К., изразяващи се в уронване на доброто име и търговската репутация на дружеството.

В исковата си молба ищецът твърди, че се намирал в трудово правоотношение с ответника за периода от 26.04.2018 г. до 17.09.2019 г. по силата на сключен трудов договор № 93/26.04.2018 г., по силата на който ответницата

изпълнявала и заемала при ищцовото дружество длъжността „Фактурист – координатор заявки“. Посочва, че с акт за прекратяване на трудовото правоотношение № 208/17.09.2019 г. трудовото правоотношение между страните било прекратено. Поддържа, че през периода на действие на сключения с ответницата трудов договор, последната е изпълнявала при ищцовото дружество следните дейности: 1/ изваждане на необходимите данни от архивната финансово-счетоводна документация и изготвяне на документи на настоящи и бивши служители на дружеството; 2/ проверка на документи и изваждане на необходими данни, извършване на необходими действия, както и изготвяне на съответните документи, във връзка с извършване на проверки от НОИ; 3/ изготвяне на удостоверения за „Инспекция по труда“ за издаване на трудова книжка и за издаване на удостоверения по искане на съдебни органи. Поддържа, че ответницата е била оторизирана и да издава документи и да извършва справки от архивната финансово-счетоводна документация, свързана с трудовите правоотношения на бивши работници на дружеството Инжстрой ЕАД в ликвидация, което дружество по силата на Решение № 21 от Протокол № 37/29.04.2002 на СОС и Решение № 17/19.06.2002 г. на СГС по ф.д. № 1068/1989 г. се е вляло в дружеството вик. Посочва, че след прекратяване на трудовия договор с ответницата, от НОИ – ТП – София-град бил съставен на ищцовото дружество Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г. за сумата от 7670,79 лева, която сума била заплатена от ищцовото дружество на 10.12.2021 г. Излагат се съображения, че Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г. е издаден във връзка с неправомерни действия и/или бездействия на ответницата И. К., при или по повод изпълнение на работата, възложена ѝ по силата на уговорките между страните по процесния трудов договор, изразяващи се в следното: от страна на ответницата И. К. е оформено удостоверение образец УП-3 № 001/07.01.2019 г. на лицето Фейзула Юсеин Фейзула, ЕГН *****/бивш работник на ДСО „Инжстрой“ управление „Пътно строителство“/. По силата на издаденото удостоверение, на лицето Фейзула Юсеин Фейзула е отпуната пенсия за трудов стаж от 01.12.1989 г. до 31.12.1993 г. /за 4 г. и 1 м./, считано от 03.09.2019 г. По повод последващи проверки, от името на ТП на НОИ-гр. Кърджали е постъпило искане за потвърждаване верността на издаденото удостоверение УП-3 и проверка на достоверността на вписания осигурителен стаж на лицето Фейзула Юсеин Фейзула. В исковата молба се поддържа, че в резултат на извършена проверка е констатирано, че горепосоченото удостоверение УП-3 е издадено неправомерно от ответницата И. К.. Поддържа се

още, че в резултат на извършените проверки и представените документи, от НОИ е формирана нова обща продължителност на зачетения на лицето Фейзула Юсеин Фейзула осигурителен стаж, като в тази връзка на ищеца е издаден Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г. за сумата от общо 7670,79 лева за неправомерно изплатени пенсии за осигурителен стаж и възраст на лицето Фейзула Юсеин Фейзула. В тази връзка се твърди, че в резултат от действия и/или бездействия на ответницата по издаване на изискуеми документи за отпускане на пенсия, включително по процесното удостоверение УП-3 № 001/07.01.2019 г. за работодателя са настъпили имуществени вреди, изразяващи се в претърпени загуби от ищцовото дружество от заплатени суми по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г., издаден от ТП на НОИ – София-град. Претендира се и мораторна лихва върху горепосочената сума, считано от датата на плащане на сумата по издадения ревизионен акт /10.12.2021 г./ до 10.01.2022 г. в размер на 68,19 лева.

В исковата молба се поддържа още, че в резултат от издадения от ответницата документ удостоверение УП-3 № 001/07.01.2019 г., както и от издаването на други удостоверения образец УП-2 и УП-3, ищцовото дружество е регистрирано в системата на НОИ като рисков осигурител, поради което всички издавани от дружеството документи, свързани с осигуряването на бивши работници, както на дружеството-ищец, така и на влялото се в него дружество „Инжстрой“ ЕАД в ликвидация, подлежали на потвърждаване и/или ревизионна проверка, което е довело до търпени от ищцовото дружество неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на доброто име и търговското име на дружеството, чрез включването му в списъка на рисковите осигурители в системата на НОИ.

Предвид горното, моли, за постановяване на решение, с което И. И. К. да бъде осъдена да заплати в полза на Водоснабдяване и канализация ЕАД суми, както следва: 1/ сумата от 7670,79 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди във връзка с изпълнението на трудовите задължения на ответника И. И. К., изразяващи се в претърпени загуби от ищцовото дружество от заплатени суми по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г., издаден от ТП на НОИ – София-град, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 10.01.2022 г. до окончателното погасяване на сумата; 2/ сумата от 68,19 лева, представляваща мораторна лихва за периода 10.12.2021 г. – 10.01.2022 г., претендирана върху главницата за сумата от 7670,79 лева; 3/ сумата от 1000,00 лева, представляваща обезщетение за

претърпени от дружеството – ищец неимуществени вреди от действия и/или бездействия на ответницата И. К., изразяващи се в уронване на доброто име и търговската репутация на дружеството. Претендират се разноси

В срока за отговор по чл. 131 ГПК, от името на ответника не е депозиран отговор на исковата молба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове чл. 203 КТ вр. чл. 45 ЗЗД, 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждането на И. И. К. да заплати в полза на Водоснабдяване и канализация ЕАД суми, както следва: 1/ сумата от 7670,79 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди във връзка с изпълнението на трудовите задължения на ответника И. И. К., изразяващи се в претърпени загуби от ищцовото дружество от заплатени суми по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г., издаден от ТП на НОИ – София-град, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 10.01.2022 г. до окончателното погасяване на сумата; 2/ сумата от 68,19 лева, представляваща мораторна лихва за периода 10.12.2021 г. – 10.01.2022 г., претендирана върху главницата за сумата от 7670,79 лева; 3/ сумата от 1000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени от дружеството – ищец неимуществени вреди от действия и/или бездействия на ответницата И. К., изразяващи се в уронване на доброто име и търговската репутация на дружеството.

По иска с правно основание чл. 203, ал. 2 КТ, вр. 211 КТ, вр. чл. 45 ЗЗД:

По иска с правно основание чл. 203 КТ вр. чл. 45 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че ответникът е полагал труд по действително трудово правоотношение през периода, през който са причинени имуществени вреди на работодателя; виновно и противоправно поведение на работника или служителя, вследствие на което е настъпило увреждане на имуществени права на работодателя; имуществена вреда, изразяваща се в претърпени от работодателя имуществени загуби и причинно-следствена връзка между противоправното поведение на работника и причинените вреди, т. е. претърпените от работодателя имуществени загуби да са закономерна, присъща, естествена последица от умишленото противоправно деяние, извършено от работника.

В тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже

заплащането на претендираното обезщетение, както и обстоятелствата изключващи или намаляващи задълженията му в претендирания с исковата молба размер.

Съгласно разпоредбата на чл. 203, ал. 2 от КТ за вреда, която е причинена умишлено или в резултат на престъпление или е причинена не при или по повод изпълнението на трудовите задължения, отговорността на работника или служител се определя от гражданския закон. Въз основа на посочената разпоредба се ангажира пълна имуществена отговорност на работника към работодателя за причинени вреди на работодателя.

Отговорността по иск по чл. 203, ал. 2 КТ, се определя от гражданските закони. Посочената разпоредба възпроизвежда приципа на чл. 45, ал. 1 ЗЗД за причинна връзка между вредата и поведението /действие или бездействие/ на определено лице, като нормира три хипотези - вредата е причинена умишлено, вредата е в резултат на престъпление, вредата е причинена не при или по повод изпълнението на трудови задължения. Определящото и при трите хипотези е пряка причинна връзка между вредата и конкретно проявление на определено лице. В тази насока са дадени указания с решение № 56/10.03.2011 г. по гр. д. № 540/2009 г. на III г.о. на ВКС, решение № 380/12.06.2009 г. по гр. д. № 758/2009 г. на III г.о. на ВКС и решение № 423/2013 по гр. д. № 2145/2013 IV г.о на ВКС.

Деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественоопасния му характер, предвиждал е неговите общественоопасни последици и е искал или допускал настъпването на тези последици. Дали е налице умисъл в неговите две разновидности - пряк или евентуален, или се касае до непредпазливост - съзнавана или несъзнавана, се определя от обективните обстоятелства.

В исковата молба се излагат твърдения, че ответницата била оторизирана да издава документи и да извършва справки от архивната финансово-счетоводна документация, свързана с трудовите правоотношения на бивши работници на дружеството Инжстрой ЕАД в ликвидация, което дружество по силата на Решение № 21 от Протокол № 37/29.04.2002 на СОС и Решение № 17/19.06.2002 г. на СГС по ф.д. № 1068/1989 г. се е вляло в дружеството вик, че след прекратяване на трудовия договор с ответницата, от НОИ – ТП – София-град бил съставен на ищцовото дружество Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г. за сумата от 7670,79 лева, която сума била заплатена от ищцовото дружество на 10.12.2021 г., че Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г. е издаден във връзка с неправомерни действия и/или бездействия на ответницата И. К., при или по повод изпълнение на работата, възложена ѝ по силата на

уговорките между страните по процесния трудов договор, а именно от страна на ответницата И. К. е оформено удостоверение образец УП-3 № 001/07.01.2019 г. на лицето Фейзула Юсеин Фейзула, ЕГН *****/бивш работник на ДСО „Инжстрой“ управление „Пътно строителство“/. По силата на издаденото удостоверение на лицето Фейзула Юсеин Фейзула е отпусната пенсия за трудов стаж от 01.12.1989 г. до 31.12.1993 г. /за 4 г. и 1 м./, считано от 03.09.2019 г., като в резултат на извършена последваща проверка от ТП на НОИ е констатирано, че горепосоченото удостоверение УП-3 е издадено неправомерно от ответницата И. К. и в резултат на извършените проверки и представените документи, от НОИ е формирана нова обща продължителност на зачетения на лицето Фейзула Юсеин Фейзула осигурителен стаж, като в тази връзка на ищеца е издаден Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г. за сумата от общо 7670,79 лева за неправомерно изплатени пенсии за осигурителен стаж и възраст на лицето Фейзула Юсеин Фейзула. В тази връзка се твърди, че в резултат от действия и/или бездействия на ответницата по издаване на изискуеми документи за отпускане на пенсия, включително по процесното удостоверение УП-3 № 001/07.01.2019 г. за работодателя са настъпили имуществени вреди, изразяващи се в претърпени загуби от ищцовото дружество от заплатени суми по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г., издаден от ТП на НОИ – София-град

Безспорно се установи в производството, че през периода 26.04.2018 г. – 18.09.2019 г., страните в настоящото производство са били обвързани от валидно възникнало безсрочно трудово правоотношение по трудов договор № 208/17.09.2019 г., изменено с допълнително споразумение № 362/20.12.2018 г. и допълнително споразумение № 28/20.02.2019 г., по силата на което ответникът заемал длъжността „Фактурист-координатор заявки и началник склад“ при ищцовото дружество, както и че със заповед № 208/17.09.2019 г., и на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, трудовото правоотношението е прекратено, считано от 18.09.2019 г.

По делото не е спорно и се установява от събраните в производството доказателства, че във връзка със съществуващото между страните трудово правоотношение, на ответницата било възложено да издава документи и да извършва справки от архивната финансово-счетоводна документация, свързана с трудовите правоотношения на бивши работници на дружеството Инжстрой ЕАД в ликвидация, което дружество по силата на Решение № 21 от Протокол № 37/29.04.2002 на СОС и Решение № 17/19.06.2002 г. на СГС по ф.д. № 1068/1989 г. се е вляло в дружеството вик, както и да издава удостоверения образец УП-2 и

УП-3, включително на бивши работници на дружеството Инжстрой ЕАД в ликвидация, което дружество по силата на Решение № 21 от Протокол № 37/29.04.2002 на СОС и Решение № 17/19.06.2002 г. на СГС по ф.д. № 1068/1989 г. се е вляло в дружеството вик. Горните обстоятелства не са спорни между страните и се установяват от събраните по делото писмени и гласни доказателства, включително показанията на свидетелите Красимира Свиленова Гълъбова и Зоя Стоянова Гюрова.

Не е спорно по делото и се установява от събраните в производството доказателства, включително удостоверение – образец УП-3 изх. № 001/07.01.2019 г., издадено на лицето Фейзула Юсеин Фейзула и показанията на свидетелите Красимира Свиленова Гълъбова и Зоя Стоянова Гюрова, че през време на действие на процесното трудово правоотношение ответницата И. К. е оформила удостоверение образец УП-3 № 001/07.01.2019 г. на лицето Фейзула Юсеин Фейзула, ЕГН *****/бивш работник на ДСО „Инжстрой“ управление „Пътно строителство“/, по силата на което на лицето Фейзула Юсеин Фейзула е отпусната пенсия за трудов стаж от 01.12.1989 г. до 31.12.1993 г. /за 4 г. и 1 м./, считано от 03.09.2019 г.

Не е спорно по делото и се установява от събраните в производството писмени и гласни доказателства, в това число писмо изх. № 2175-08-397#1/09.06.2021 г. на ТП на НОИ – Кърджали, Заповед № ЗР-5-21-01041147/29.11.2021 г. на ръководителя на ТП на НОИ – София град, Констативен протокол № КП-5-21-01043507/07.12.2021 г. на ТП на НОИ- София град, Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/09.12.2021 г., издаден от ТП на НОИ – София град и показанията на свидетелите Красимира Свиленова Гълъбова и Зоя Стоянова Гюрова, че в резултат на извършена проверка от ТП на НОИ е констатирано, че удостоверение образец УП-3 № 001/07.01.2019 г. на лицето Фейзула Юсеин Фейзула, ЕГН *****/бивш работник на ДСО „Инжстрой“ управление „Пътно строителство“/, по силата на което на лицето Фейзула Юсеин Фейзула е отпусната пенсия за трудов стаж от 01.12.1989 г. до 31.12.1993 г. /за 4 г. и 1 м./, считано от 03.09.2019 г., е издадено неправомерно от ответницата И. К. и в резултат на извършените проверки и представените документи, от НОИ е формирана нова обща продължителност на зачетения на лицето Фейзула Юсеин Фейзула осигурителен стаж, като в тази връзка на ищеца е издаден Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г. за сумата от общо 7670,79 лева за неправомерно изплатени пенсии за осигурителен стаж и възраст на лицето Фейзула Юсеин Фейзула.

С оглед изявленията и твърденията на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в производството, че размерът на заплатената от ищцовото дружество сума по ревизионен акт за начет №РА-5-21- 01046265/09.12.2021 г., издаден от ТП на НОИ - София-град, е в размер от общо 7670,99 лева, от които 6952,97 лева - главница и 718,02 лева - лихва, която сума е заплатена от ищеца в полза на ТП на НОИ, София – град.

Предвид гореизложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че в производството е проведено пълно и главно доказване на обстоятелствата, че ответницата И. К. е полагала труд по действително трудово правоотношение при ищеца, през периода, през който се твърди в исковата молба, че по повод възложената на ответницата работа по трудовото ѝ правоотношение и при изпълнение на възложената ѝ работа, ответницата е осъществила неправомерно поведение, изразяващо се в оформяне и издаване на удостоверение образец УП-3 № 001/07.01.2019 г. на лицето Фейзула Юсеин Фейзула, ЕГН *****/бивш работник на ДСО „Инжстрой“ управление „Пътно строителство“/, по силата на което на лицето Фейзула Юсеин Фейзула е отпусната пенсия за трудов стаж от 01.12.1989 г. до 31.12.1993 г. /за 4 г. и 1 м./, считано от 03.09.2019 г., вследствие на което е настъпило увреждане на имуществени права на работодателя, а именно, че в резултат на извършена проверка от ТП на НОИ е констатирано, че удостоверение образец УП-3 № 001/07.01.2019 г. на лицето Фейзула Юсеин Фейзула, ЕГН *****/бивш работник на ДСО „Инжстрой“ управление „Пътно строителство“/, по силата на което на лицето Фейзула Юсеин Фейзула е отпусната пенсия за трудов стаж от 01.12.1989 г. до 31.12.1993 г. /за 4 г. и 1 м./, считано от 03.09.2019 г., е издадено неправомерно от ответницата И. К. и в резултат на извършените проверки и представените документи, от НОИ е формирана нова обща продължителност на зачетения на лицето Фейзула Юсеин Фейзула осигурителен стаж, като в тази връзка на ищеца е издаден Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г. за сумата от общо 7670,79 лева за неправомерно изплатени пенсии за осигурителен стаж и възраст на лицето Фейзула Юсеин Фейзула, която сума е била изплатена от ищеца, както и наличието на причинно-следствена връзка между неправомерното поведение на работника и причинените вреди, т. е. претърпените от работодателя имуществени загуби са закономерна, присъща, естествена последица от неправомерното деяние, извършено от работника – ответник в настоящото производство.

Както се посочи по-горе, за ангажиране на пълна имуществена отговорност

на работника към работодателя за причинени вреди на последния, следва неправомерното поведение да е извършено от работника умишлено, без значение дали при пряк или евентуален умисъл. Деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал или допускател настъпването на тези последици.

Настоящият съдебен състав намира, че по делото не е установено, при условията на пълно и главно доказване, че ответницата умишлено /при пряк или евентуален умисъл/ е оформила удостоверение образец УП-3 № 001/07.01.2019 г. на лицето Фейзула Юсеин Фейзула, ЕГН ***** /бивш работник на ДСО „Инжстрой“ управление „Пътно строителство“, по силата на което на лицето Фейзула Юсеин Фейзула е отпусната пенсия за трудов стаж от 01.12.1989 г. до 31.12.1993 г. /за 4 г. и 1 м./, считано от 03.09.2019 г.

По делото бяха събрани гласни доказателства, чрез разпит на свидетелите Красимира Свиленова Гълъбова и Зоя Стоянова Гюрова.

В показанията си пред съда свидетелят Красимира Свиленова Гълъбова посочва, че работи в дружеството вик, считано от 2015 г. и към настоящия момент. Свидателят посочва, че ответницата отговаряла за издаване на удостоверения за пенсиониране, както на работници и служители на ищцовото дружество, така и на служители на дружеството Инжстрой ЕАД в ликвидация, което дружество по силата на Решение № 21 от Протокол № 37/29.04.2002 на СОС и Решение № 17/19.06.2002 г. на СГС по ф.д. № 1068/1989 г. се е вляло в дружеството вик. Посочва механизъм на издаване на удостоверения за пенсиониране, като се сочи, че само ответницата и нито един друг служител на ищцовото дружество не се е занимавало с издаване на удостоверения за пенсиониране през периода 2015 г. – 2019 г. Заявява, че ответницата приемала молбите за издаване на удостоверения за пенсиониране, изготвяла самите удостоверения, след което същите се предавали първо на Красимира Свиленова Гълъбова и след това на изпълнителния директор на дружеството. Свидателят Гълъбова посочва, че обемът на работата бил много голям, като само архивът на Инжстрой ЕАД в ликвидация, което дружество по силата на Решение № 21 от Протокол № 37/29.04.2002 на СОС и Решение № 17/19.06.2002 г. на СГС по ф.д. № 1068/1989 г. се е вляло в дружеството вик е от над 800 работници и служители.

В показанията си пред съда свидетелят Зоя Стоянова Гюрова посочва механизма за издаване на удостоверения за пенсиониране. Заявява, че работи при ищцовото дружество от 04.10.2019 г., като заема длъжността, която преди това е

заемана от ответниката И. К.. Посочва, че обемът на работа е много голям, като се издават удостоверения за пенсиониране със срок от 50 години назад. Във връзка с процесния случай била извършена проверка от НОИ Кърджали, касаеща лицето Фейзула Фейзулов, който е работил като пътен работник в дружеството на Инжстрой ЕАД в ликвидация, което дружество по силата на Решение № 21 от Протокол № 37/29.04.2002 на СОС и Решение № 17/19.06.2002 г. на СГС по ф.д. № 1068/1989 г. се е вляло в дружеството вик. В резултат на извършената проверка не било открито лицето по ведомостите за заплати в този период от време, след което от НОИ София - град, вероятно въз основа на писмо от НОИ - Кърджали, съставили на вик акт за начет. Свидетелят заявява също, че има много издадени УП-та от И. К., за които са извършвани повторни проверки от НОИ, като имало и констатирани нарушения. Посочва, че в конкретния случай за този човек няма нито подадена молба, нито копие от трудова книжка, нито фигурира във ведомостите за заплати за периода, за който е посочено в издаденото УП.

Безспорно от показанията на свидетелите се установява осъществено от ответницата неправомерно поведение, което е довело като резултат до претърпяна имуществена вреда от дружеството работодател във връзка с платена сума по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г. за сумата от общо 7670,79 лева за неправомерно изплатени пенсии за осигурителен стаж и възраст на лицето Фейзула Юсеин Фейзула в резултат от неправилно оформено и издадено на това лице УП-3, изготвено от ответницата И. К..

От друга страна, обаче, нито събраните писмени доказателства, нито показанията на свидетелите, могат да обосноват единствен правилен и законосъобразен извод, че неправомерното поведение на ответницата, довело като резултат до причинена на работодателя имуществена вреда, е осъществено от ответницата умишлено. От показанията на свидетелите Красимира Свиленова Гълъбова и Зоя Стоянова Гюрова се установи в производството, че обемът на работата, възложен на ответницата И. К., бил много голям, като само архивът на Инжстрой ЕАД в ликвидация, което дружество по силата на Решение № 21 от Протокол № 37/29.04.2002 на СОС и Решение № 17/19.06.2002 г. на СГС по ф.д. № 1068/1989 г. се е вляло в дружеството вик е от над 800 работници и служители и се издават удостоверения за пенсиониране със срок от 50 години назад. Установи се също, че за периода от 2015 г. до прекратяване на трудовото правоотношение между страните през 2019 г. единствено на ответницата е била възложена работа по оформяне и изготвяне на удостоверения за пенсиониране – образец УП-2 и УП-3. Този обем на работа предполага възможност за допускане на неточности и

пропуски, като допълнителен аргумент в тази насока е и обстоятелството, че след изготвяне и оформяне на удостоверенията за пенсиониране същите се представят на главния счетоводител – в случая свидетеля Красимира Свиленова Гълъбова и на изпълнителния директор на дружеството, който също не са констатирали обстоятелството, че на лицето, посочено в процесното удостоверение за пенсиониране неправилно е определен трудов стаж от 01.12.1989 г. до 31.12.1993 г. /за 4 г. и 1 м./, прослужен в дружеството Инжстрой ЕАД в ликвидация, което дружество по силата на Решение № 21 от Протокол № 37/29.04.2002 на СОС и Решение № 17/19.06.2002 г. на СГС по ф.д. № 1068/1989 г. се е вляло в дружеството вик.

Въз основа на събрания по делото доказателствен материал не може да се приеме извод, че ответницата е съзнавала, че лицето Фейзула Юсеин Фейзула не е натрупал трудов стаж 01.12.1989 г. до 31.12.1993 г. /за 4 г. и 1 м./, прослужен в дружеството Инжстрой ЕАД в ликвидация, което дружество по силата на Решение № 21 от Протокол № 37/29.04.2002 на СОС и Решение № 17/19.06.2002 г. на СГС по ф.д. № 1068/1989 г. се е вляло в дружеството вик, респективно, че не следва да му се издава съответното удостоверение за пенсиониране; че предвиждала, че в резултат на това й поведение за ответното дружество може да възникне имуществена вреда и е искала или е допускала настъпването на тази вреда.

Съдът намира, че по делото безспорно се установи, че поведението на ответницата е неправомерно, но намира, че при анализ на събрания доказателствен материал, същото е осъществено поради небрежност и с оглед големия обем от работа, възложена на ответницата, а не при форма на вина умисъл.

Съгласно разпоредбата на чл. 206, ал. 1 КТ за вреда, причинена на работодателя по небрежност при или по повод изпълнението на трудовите задължения, работникът или служителят отговаря в размер на вредата, но не повече от уговореното месечно трудово възнаграждение.

Следователно отговорността на ищцата обхваща целия доказан в производството размер на вредата от 7670,79 лева, но в полза на ищеца следва да се присъди сума в размер на уговореното между страните по трудовото правоотношение месечно трудово възнаграждение /аргумент от разпоредбата на чл. 206, ал. 1 КТ/.

От представеното и приобщено към доказателствения материал Удостоверение – справка от 10.01.2022 г. се установява в производството, че

размерът на месечното брутно трудово възнаграждение на ищцата за последния пълен отработен при ищцовото дружество месец е в размер на 1384,20 лева, до който именно размер предявеният иск се явава основателен и следва да бъде уважен. За разликата над уважения размер до пълния предявен размер от 7670,79 лева, искът следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът намира следното:

За уважаване на предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването и размера на главния дълг и изпадането на ответника в забава.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже погасяването на дълга.

Възникването на главно задължение за заплащане на дължимото в полза на ищеца обезщетение за неизползван платен годишен отпуск се установи в производството.

Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора. В конкретния случай, по делото е установено, че ответникът не е изпълнил задължението си за заплащане на дължимо се на ищеца обезщетение за причинена на дружеството имуществена вреда, причинена при изпълнение на трудовите задължения на работника. С оглед паричния характер на дължимото в полза на ищеца обезщетение и съгласно правилата на чл. 84 ЗЗД за изискуемост на паричните задължения, следва да се приеме, че в случая не е определен ден за изпълнение и длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора (чл.84, ал.2 ЗЗД). Ето защо, в конкретната хипотеза е приложимо правилото на чл.84 ЗЗД за изпадане на длъжника в забава след като бъде поканен от кредитора. Когато липсва покана, лихвата се дължи от деня, в който е предявен искът – в този смисъл са и задължителните разяснения в ТР № 3/19.03.1996 г. по тълк.дело № 3/95 г. на ОСГК на ВС. В случая няма данни ищецът да е изпратил покана до ответника да му заплати дължимото обезщетение, поради което ответникът е изпаднал в забава едва с подаването на исковата молба. Предвид това, съдът намира, че предявеният акцесорен иск по чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от 68,19 лева, представляваща мораторна лихва за периода 10.12.2021 г. – 10.01.2022 г., претендирана върху главницата за сумата от 7670,79 лева, е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отношение на иска с правно основание чл. 45 ЗЗД за сумата от

1000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени от дружеството – ищец неимуществени вреди от действия и/или бездействия на ответницата И. К., изразяващи се в уронване на доброто име и търговската репутация на дружеството:

По иска с правно основание чл. 45 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже по безспорен начин наличието на всички елементи на фактическия състав на непозволеното увреждане: 1/ деяние /действие/, а именно, че ответникът е извършил процесното деяние, твърдяно в исковата молба; 2/ вредата, а именно, че ищецът е претърпял твърдените неимуществени вреди през исковия период в претендирания размер; 3/ противоправността на деянието, а именно, че с него се засяга доброто име и търговската репутация на ищеца и 4/ причинната връзка между противоправното и виновно поведение на дееца и настъпилите вреди. В тежест на ищеца е да установи тези предпоставки, като вината се предполага. Вината се предполага до доказване на противното, като в тежест на ответника е да обори при условията на обратно доказване /пълно и главно/ презумпцията по чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

В исковата молба се поддържа, че в резултат от издадения от ответницата документ удостоверение УП-3 № 001/07.01.2019 г., както и от издаването на други удостоверение образец УП-2 и УП-3, ищцовото дружество е регистрирано в системата на НОИ като рисков осигурител, поради което всички издавани от дружеството документи, свързани с осигуряването на бивши работници, както на дружеството-ищец, така и на влялото се в него дружество „Инжстрой“ ЕАД в ликвидация, подлежащи на потвърждаване и/или ревизионна проверка, което е довело до търпени от ищцовото дружество неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на доброто име и търговското име на дружеството, чрез включването му в списъка на рисковите осигурители в системата на НОИ.

Настоящият състав намира, че предявеният иск по чл. 45 ЗЗД се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен. По дефиниция, болките и страданията представляват психически и емоционални състояния, които са присъщи единствено на физическото, но не и на юридическото лице. Юридическите лица нямат физическо здраве и психика и те не търпят болки и страдания и не изпитват чувства. Съществуващата законова фикция, с която на юридическите лица се признава самостоятелна правосубектност цели постигането на целите, за които същите са създадени в т. ч. и самостоятелното им участие в гражданския оборот за постигане на икономическа цел /печалба/, какъвто е случая с търговските дружества, каквото се явява и ищецът по делото, поради което целите изясняват и

самостоятелната правосубектност на юридическото лице. Същата е различна и независима от правосубектността на техните учредители, на органните им представители или от проявената конкретна държавна власт, поради което правосубектността на всяко юридическо лице изключва изначално възможността то да търпи неимуществени вреди. Парично обезщетение от противоправно засягане на неимуществените права на юридическото лице възниква, единствено когато е увредена и неговата имуществена сфера. Всяко юридическо лице притежава имуществена сфера, без значение дали тя обяснява самостоятелната му правосубектност, само обслужва целта за неговото учредяване или спомага държавната или общинската политика в съответната сфера на обществени отношения. В частност търговското предприятие е съвкупност от права и задължения с паричен еквивалент - чл. 1, ал. 3 от ТЗ. Вредите, които търговското предприятие търпи се отразяват в патримониума му, съставен от права и задължения с имуществен еквивалент. То няма неимуществени активи и пасиви. Поради гореизложеното за юридическите лица е неосъществима компенсаторната функция на обезщетението по чл. 52 ЗЗД.

Действително в редица специални състави е предвидена отговорност за правонарушения /чл. 1 – 26 ЗОДОВ и чл. 74, ал. 2 ЗЗoД, чл. 631a ТЗ, чл. 28, ал. 1, т. 3 ЗП, чл. чл. 95 – 95 б ЗАПСП, чл. 76 – 76г ЗМГО, чл. 57 – 57 г ЗПД и др./ При тях обезщетението се дължи за имуществени и за неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена от правонарушението. При всички тези специални състави не само юридическите, но и физическите лица са възможните техни адресати на правната норма, но само физическите, имат психика и физическо здраве, поради което с така посочените разпоредби се визират единствено физическите лица като възможни кредитори на обезщетенията за неимуществени вреди от визираното в съответната правна норма правонарушение. С Решение № 274 от 18.03.2019 г. на ВКС по гр. д. № 5120/2017 г., IV г. о, както и с Решение № 206 от 26.03.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4762/2017 г., III г. о. са присъдени обезщетения за неимуществени вреди на конкретна религиозна организация, но следва да се посочи, че така цитираните решения на първо място не са със задължителен характер и на следващо място касаят религиозна институция, чиято цел на създаване не е участие в гражданския оборот за постигане на конкретна икономическа цел. Независимо от така посочените решения не следва да се изостави становището, че материалното ни право не допуска в полза на юридическо лице да възникне вземане за обезщетение на неимуществени вреди.

В настоящият случай, дори да се приеме, че ищецът е претърпял вреди от

поведението на ответника те не могат да се квалифицират като душевни страдания, а имат по-скоро имуществен израз, чрез прекратяване на сключени договори и отказ такива да бъдат сключени вследствие на уронения авторитет пред клиентите. Липсва законова норма, под която да бъдат подведени твърденията на ищеца за реално претърпени от търговското дружество неимуществени вреди, в причинна връзка с поведението на ответника, поради което отговорността му не може да бъде реализирана по този ред. В случая, доколкото ищецът претендира неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на доброто име и търговското име на дружеството, то предявения иск следва да бъде отхвърлен.

Като допълнение следва да се посочи, че в производството не се доказва, че ищцовото дружество е търпяло вреди, изразяващи се в уронване на доброто име и търговското име на дружеството, чрез включването му в списъка на рисковите осигурители в системата на НОИ, вследствие от издадения от ответницата документ удостоверение УП-3 № 001/07.01.2019 г., както и от издаването на други удостоверение образец УП-2 и УП-3, респективно, че същото е търпяло твърдените в исковата молба неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на доброто име и търговското име на дружеството. Дори напротив, от представеното по делото и приобщено към доказателствения материал писмо изх. № 1019-40-176#3 от 30.05.2022 г. на Национален осигурителен институт се установява в производството, че дружество „Водоснабдяване и канализация-София“ ЕАД не е включено и не фигурира в създадени и поддържани от НОИ регистри на рискови осигурители. Установява се още, че в дирекция „Пенсии“ при НОИ се води т. нар. „Регистър на рисковите осигурители“, достъп до който имат определени служители. Регистърът представлява част от вътрешноведомствен механизъм за извършване на контрол на документи и данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, представени в пенсионното производство. Съдържащата се в регистъра информация има за цел подпомагане работата на служителите от направление „Пенсии“ в системата на НОИ, с оглед противодействие на зачестили в последните години опити за измама чрез представяне на неистински, неверни или подправени документи, удостоверяващи осигурителен стаж или осигурителен доход. Предвид това, включването или изключването на отделни осигурители в обхвата на наблюдаваните, е обусловено от практиката и от обективно установените факти и обстоятелства в хода на извършваните проверки и пенсионни производства, като не във всички случаи е необходимо да се извършват такива. Данни от регистъра не се публикуват на други места, освен в

специализирано за тази цел информационно пространство на вътрешния портал на НОИ, с лимитиран достъп, като тази информация не се обменя и не се предоставя на други институции, фирми или външни за НОИ лица.

Установените въз основа на горепосочения писмен документ обстоятелства, представляват допълнителен довод за неоснователност на претенцията за сумата от 1000,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени от дружеството – ищец неимуществени вреди от действия и/или бездействия на ответницата И. К., изразяващи се в уронване на доброто име и търговската репутация на дружеството „Водоснабдяване и канализация-София“ ЕАД.

По отношение разпределението на отговорността за разноски в производството пред СРС:

При този изход на спора право на разноски в настоящото производство имат и двете страни.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноски в настоящото производство, а именно за заплатена държавна такса в размер на 406,83 лева, за заплатена държавна такса за издаване на съдебно удостоверение в размер на 5,00 лева, за заплатен депозит за вещо лице по приета в производството съдебн-счетоводна експертиза в размер на 250,00 лева и за адвокатско възнаграждени в размер на 766,00 лева, като същевременно са представени и доказателства за извършването на претендираните разноски.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът И. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. *** № 12, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца вик, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** № 2, сумата от 226,16 лева, представляваща разноски в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от предявените искове.

От името на ответника не е направено искане за присъждане на разноски в настоящото производство и не са представени доказателства за извършването на такива, поради което и на ответника не следва да се присъждат разноски в производството по гр.д. 871/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА И. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. *** № 12 **ДА ЗАПЛАТИ** на вик, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.

София, ул. ***** № 2, сумата от **1384,20 лева**, представляваща обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди във връзка с направомерно поведение, осъществено от И. И. К., при изпълнение на трудовите ѝ задължения по съществуващото между вик, ЕИК ***** и И. И. К., ЕГН ***** трудово правоотношение, изразяващи се в претърпени загуби от ищцовото дружество от заплатени суми по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-01046265/07.12.2021 г., издаден от ТП на НОИ – София-град, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 10.01.2022 г. до окончателното погасяване на сумата, КАТО ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над уважения размер от 1384,20 лева до пълния предявен размер от 7670,79 лева.

ОТХВЪРЛЯ предявения от вик, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** № 2 против И. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. *** № 12, осъдителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на И. И. К. да заплати на вик, сумата от **68,19 лева**, представляваща мораторна лихва за периода 10.12.2021 г. – 10.01.2022 г., претендирана върху главницата за сумата от 7670,79 лева.

ОТХВЪРЛЯ предявения от вик, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** № 2 против И. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. *** № 12, осъдителен иск с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД за осъждане на И. И. К. да заплати на вик, сумата от **1000,00 лева**, представляваща обезщетение за претърпени от дружеството – ищец неимуществени вреди от действия и/или бездействия на ответницата И. К., изразяващи се в уронване на доброто име и търговската репутация на дружеството.

ОСЪЖДА И. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. *** № 12 **ДА ЗАПЛАТИ** на вик, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** № 2, на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗД, сумата от **226,16 лева**, представляваща разноси в производството пред СРС, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

